

05 — Pod krošnjom

Gleda mesec.

Nebesko telo i stari hrast jedine su stvari koje ga podsećaju da se nalazi tamo gde je nekada pripadao. Otkriće drveta stiglo je u poslednji čas – bio je uveren da će izgubiti razum lutajući prostorom lišenim svakog traga civilizacije.

Pre bljeska behu sećanja, po svemu drugačija od onoga u čemu se probudio. Nestalo je grada, ostala je samo priroda, divlja i nedirnuta, i da nije naišao na stablo ne bi mogao da bude siguran kako se nalazi na mestu koje je nekada dobro poznao.

Drvo je bez sumnje pripadalo njegovom svetu, prepoznao je nabore na kori i krošnju pod čijom se senkom odmarao nebrojeno puta. Bilo je nepromenjeno, onakvo kakvim ga je pamtio, i on ga obgrli rukama prislonivši lice na hrapavu površinu. Dodir je prijao. Ne tako daleko od njega živeo je i radio, poznao ljude koji su mu sada toliko nedostajali. Bilo je iznenađujuće toplo, i on se priljubi što je više moguće nadajući se da će kada otvori oči sve biti po starom.

Ali, šta je od svega bila istina?

Danima se skrivao, pokušavajući da se seti, da umiri telo koje bi obuzela groznica svaki put kada bi pokušao da prizove trenutak koji je promenio sve. Nije smeo da ode na mesto buđenja, ne nakon onoga što je tamo zatekao. Više nije mogao da odredi šta pripada uobrazilji, razum se trudio da ga ubedi u suprotno, ali ovo nije mogao biti san. U stvarnost se ne ubeđuješ. Stvarnost osetiš. Kao u bunilu, učini mu se da srasta sa korom, i morao je da pogleda kako bi se uverio da ne umišlja vibracije koje su dopirale iz dubine biljke. Drhtala je poput njega, kao da želi da

ga zagrl i propusti u sebe. Iznenadjuće smiren i priseban, on ne ustuknu već joj se prepusti.

Nevidljivi pipci mu istog trenutka zagolicaše telo.

Bol.

On podiže glavu, vođen nevidljivom vezom, i smesta opazi nepravilnost. Tu iznad njega, nadohvat ruke, nalazila se rana još vlažna od smole. On dodirnu mesto i gotovo posrnu pod naletom tuge. Znao je ko je to učinio, video je šta je uradio ostalima, a sada je shvatao i kako. Bio je pod krošnjom pre njega. A sada ga lovi.

Probudio se u šumi, kraj onih koje je pamtio kao svoje kolege. Nedostajao je samo jedan. Pokušao je da ga potraži nemoćan da probudi ostale. Kada se vratio, zatekao ih je mrtve. Prvoprobudeni je bio ispred njega, a sada mu je za petama.

Drvo je brujalo, i on posluš a šapat, potpuno izgubivši ionako narušen pojam o vremenu. Slojevi poruka zbunili bi ga svaki put kada bi pokleknuo pred nagonom da ih uprosti. Poznavao je svog krvnika, njegove namere bile su mu kristalno jasne i nije sumnjao da će biti sposoban da ih osujeti. Imaće dovoljno snage da i sam odlomi granu. Ipak...

Kratki impulsi pretvoriše se u slike. Hrast je poznavao istoriju, bolje od svakog njenog učesnika. Govorio mu je sve brže i punije, dok živopisne scene ne postadoše nemi prikazi, ponovljeni beskrajno puta. Pod maskom informacija osećao je emocije, i on učini ogroman napor iznenadno svestan da će šansu da ih dosegne imati samo jednom. Skoro je kriknuo kada su provalile koru i počele da prodiru u biće koje je do tada bio.

Nakon što se pribrao, nostalgija je uveliko ustupila mesto gađenju. Ovaj put, početak je morao biti drugačiji.

Opazio ga je na dovoljnoj udaljenosti. Onaj koji ga je smatrao protivnikom prilazio je polako, očigledno iscrpljen, oslanjajući se na batinu koja mu je bila jedini saveznik. Znao je da pati, čak i kada je divlje zarezao zbunjen odsustvom reakcije vlastitog plena. Nije bilo potrebe da beži, signali iz stabla milovali su mu potiljak čineći da se oseti moćnijim nego što je to ikome pre njega pošlo za rukom. Čekao je, dok blizina ne beše dovoljna da oseti miris prošlosti okupan znojem. Nespoban da shvati, Prvoprobudeni podiže oružje trenutak pre nego što će im se pogledi sresti. Umesto da ustukne, on mu se osmehnu i pridrža ga kada mu noge otkazaše poslušnost. Potpuno pokoreni lovac, dopusti mu da mu oduzme stečeni privid snage.

Grana ožive čim ju je prisionio na izvor od koga beše otrgnuta. Migoljila se u šakama obnavljajući mrtvo telo, sve dok ponovo nije srasla tvoreći božansku celinu. On zaplaka od sreće, i potraži trag prepoznavanja na licu svog, sada već dalekog rođaka. Savijenih kolena, čeprkao je vlažnu zemlju spokojan pod senkom onoga čiju smrt više nije želeo.

Kada se pokrenuo, Prvoprobudeni ga je sledio. Čim naiđu na zgodno mesto, pustiće ga da se odmori i povrati snagu. Sutra će pokušati da ga nauči, ali se neće opterećivati tim zadatkom. Koliko god da uspe u toj nameri, biće dovoljno. Sada, kada klica novog vremena gori u njemu, nije bilo bojazni. Budućnost će trajati.

Ostavljajući radosnu pesmu drveta za sobom, on pođe da pronade ženu.